YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)
18 päivänä syyskuuta 1996 *

Asiassa T-155/94,

Climax Paper Converters Ltd, hongkongilainen yhtiö, kotipaikka Hongkong, edustajanaan barrister Izzet M. Sinan, Englannin ja Walesin asianajajayhteisö, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arendt et Medernach, 8—10 rue Mathias Hardt,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, alun perin asiamiehinään oikeudelliset neuvonantajat Bjarne Hoff-Nielsen ja Jorge Monteiro, sitten Hoff-Nielsen ja Yves Cretien ja sitten Hoff-Nielsen, avustajinaan asianajajat Hans-Jürgen Rabe ja Georg M. Berrisch, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Eric White ja Nicholas Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantaja vaatii, että lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien kirjan muotoon sidottujen valokuvakansioiden tuonnissa ja väliaikaisen polkumyyntitullin lopullisesta kantamisesta 22 päivänä joulukuuta 1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 3664/93 (EYVL 1993 L 333, s. 67) kumotaan,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Azizi ja J. D. Cooke,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 8.5.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaan sovellettava lainsäädäntö ja riidan taustalla olevat tosiseikat

1 Tällä kanteella pyritään kumoamaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien kirjan muotoon sidottujen valokuvakansioiden tuonnissa ja väliaikaisen polkumyyntitullin lopullisesta kantami-

sesta 22 päivänä joulukuuta 1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 3664/93 (EYVL 1993 L 333, s. 67, jäljempänä riidanalainen asetus). Tämä asetus annettiin väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen valokuvakansioiden tuonnista 6 päivänä syyskuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2477/93 * jälkeen (EYVL 1993 L 228, s. 16, jäljempänä väliaikainen asetus).

2 Kantajana oleva hongkongilainen yhtiö Climax Paper Converters Ltd (jäljempänä Climax Paper Converters) vie yhteisöön kirjan muotoon sidottuja valokuvakansioita, jotka on valmistettu Baoan maakunnassa Kiinassa tuotantopaikoissa, jotka on sijoitettu sinne kiinalaisten viranomaisten suostumuksella.

3 Committee of European Photo Album Manufacturersin (valokuvakansioiden eurooppalaisten valmistajien komitea, jäljempänä CEPAM) tekemän valituksen perusteella komissio aloitti toukokuussa 1992 polkumyynnin vastaisen menettelyn polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL 1988 L 209, s. 1, jäljempänä polkumyynnin vastainen perusasetus) mukaisesti (menettelyn aloittamista koskeva ilmoitus julkaistiin virallisessa lehdessä EYVL 1992 C 120, s. 10).

4 Komissio lähetti 13.5.1996 kantajalle kyselylomakkeen, johon kantaja vastasi 6.7.1992. Kantaja oli ainoa viejä, joka vastasi komission yhteisön ulkopuolisille viejille ja tuottajille lähettämään kyselylomakkeeseen.

5 Kantaja esitti 17.7.1992 päivätyssä kirjeessään lisähuomautuksia komissiolle.

* Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

6 Komissio lähetti 10.3.1993 kantajalle kyselyn, joka koski kantajan itsenäisyyttä suhteessa Kiinan kansantasavallan hallitukseen. Kyseiseen kyselyyn antamassaan vastauksessa kantaja totesi, että se pystyi vapaasti määräämään Kiinassa valmistettujen valokuvakansioiden vientihinnat, valitsemaan viennissä käytetyn valuutan sekä määräämään valmistus- ja vientimäärät; lisäksi se totesi pystyvänsä vapaasti johtamaan Baoan maakunnassa Kiinassa sijaitsevan tehtaansa toimintoja ilman, että Kiinan hallitus puuttuisi tehtaan toimintaan.

7 Vastauksena komissiolle kantaja antoi 5.5.1993 päivätyllä kirjeellään lisäselvityksiä niistä sopimuksista, joilla tämän tehtaan sekä tehtaan ja sen kiinalaisten kumppaneiden asemaa säänneltiin.

8 Komissio antoi väliaikaisen asetuksen 6.9.1993. Tällä asetuksella otettiin käyttöön 19,4 prosentin suuruinen väliaikainen polkumyyntitulli Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien kirjan muotoon sidottujen valokuvakansioiden tuonnissa.

9 Komissio ilmoitti 9.9.1993 päivätyllä kirjeellään kantajalle ne pääasialliset tosiseikat ja perustelut, joiden perusteella se otti väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön.

10 Kantajan edustajat sekä komission yksiköt tapasivat 20.9.1993 keskustellakseen väliaikaisesta asetuksesta.

11 Kantaja kommentoi 8.10.1993 kirjallisesti väliaikaista asetusta.

12 Komissio kuuli kantajaa 3.11.1993.

13 Komissio ilmoitti 9.11.1993 päivätyllä kirjeellään uudelleen kantajalle ne pääasialliset tosiseikat ja perustelut, joiden perusteella se suunnitteli ehdottavansa neuvostolle, että tämä ottaisi käyttöön lopullisen polkumyyntitullin.

14 Neuvosto antoi 22.12.1993 riidanalaisen asetuksen, jolla otetaan käyttöön 18,6 prosentin suuruinen lopullinen polkumyyntitulli Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien kirjan muotoon sidottujen valokuvakansioiden tuonnissa.

Kyseessä olevat asetukset

15 Komissiossa käydyssä menettelyssä kantaja on pyytänyt, että siihen sovellettaisiin erilaista polkumyyntimarginaalia. Todettuaan, ettei tässä tapauksessa ollut asianmukaista tuolla hetkellä kohdella kantajaa yksilöllisesti, komissio hylkäsi tämän pyynnön ja perusteli päätöstänsä väliaikaisen asetuksen 13.—18. perustelukappaleissa.

16 Ensinnäkin komissio muistutti, ettei polkumyynnin vastaisessa perusasetuksessa velvoiteta kohtelemaan viejiä yksilöllisesti, koska perusasetuksen mukaan polkumyynnin vastaisissa asetuksissa on täsmennettävä ainoastaan se maa ja tuote, joihin polkumyyntitulli kohdistuu (väliaikaisen asetuksen 13. perustelukappale).

17 Toiseksi komissio totesi, että koska muiden kuin markkinatalousmaiden osalta tuotteen normaaliarvo on määriteltävä markkinatalousmaissa käytettyjen hintojen tai siellä aiheutuneiden kustannusten perusteella, ainoa keino, jolla muiden kuin

markkinatalousmaiden viejiä kohdellaan yksilöllisesti, on se, että niiden vientihinnat otetaan huomioon. Tällä menettelyllä on kuitenkin taipumusta antaa vääristyneitä yksilöllisiä lopputuloksia, jotka siis eivät ole asianmukaisia (väliaikaisen asetuksen 14. perustelukappale).

18 Kolmanneksi komissio totesi, että silloin, kun kyse on Kiinan kansantasavallan kaltaisesta maasta, jossa valtiolla yhä on määräävä asema kaikkialla talouselämässä, on äärimmäisen vaikeata käytännössä saada selville sitä, onko yritys tosiasiallisesti riippumaton valtiosta, ja erityisesti sitä, onko tämä riippumattomuus pysyvää (väliaikaisen asetuksen 15. perustelukappale).

19 Neljänneksi komissio huomautti, ettei se tuolla hetkellä pystynyt paikan päällä todentamaan kiinalaisten viejien tekemiä ilmoituksia; tämä lähinnä johtui suunnitelmatalousmaihin erottamattomasti kuuluvista vaikeuksista. Komissio vetosi nimenomaisesti vaikeuksiin todentaa tiettyjä järjestelyjä, joilla pyrittiin takaamaan riippumattomuus valtiosta; näitä vaikeuksia esiintyi erityisesti silloin, kun nämä tietyt järjestelyt on toteutettu, koska tiedettiin, että polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä voidaan ottaa käyttöön (väliaikaisen asetuksen 16. perustelukappale).

20 Komissio lisäsi, että valtio voi yksilöllisen kohtelun avulla välttää polkumyynnin vastaiset toimenpiteet toteuttamalla viennit sellaisen viejän välityksellä, johon sovelletaan kaikkein pienintä polkumyyntitullia, tai keskittämällä viennit tämän viimeksi mainitun kautta tehtäviksi. Komissio totesi, että niin kauan kuin se ei ole täysin vakuuttunut siitä, ettei tällaisia vaikeuksia esiinny, pääsääntöön, jonka mukaan valtiojohtoisen kaupankäynnin maiden osalta otetaan käyttöön yksi ainoa polkumyyntitulli, ei pidä tehdä poikkeuksia (väliaikaisen asetuksen 17. perustelukappale).

21 Väliaikaisen asetuksen perustelukappaleen 18 kohdassa todetaan tästä tapauksesta seuraavaa:

" — — Tuotantojärjestelmää säädellään Kiinan kansantasavallassa hongkongilaisen yrityksen ja Kiinan viranomaisten välisellä sopimuksella. Tässä sopimuksessa ei määrätä, että Kiinassa toteutettu tuotanto on täysin riippumatonta valtion määräysvallasta. Tämä tuotanto tapahtuu Kiinassa tiloissa, joissa hongkongilaisen yrityksen koneet ja oma henkilökunta on, mutta jotka kuuluvat sellaiselle kiinalaiselle julkiselle yritykselle, joka toimittaa yritykselle yrityksen johtoon kuuluvat henkilöt ja työntekijät. Yrityksen on raportoitava Kiinan valtion viranomaisille taloudellisista toiminnoistaan ja juuri tämä yritys on allekirjoittanut sopimuksen hongkongilaisen yrityksen kanssa. Tämän sopimuksen tiettyjen määräysten ja erityisesti tehtaan johtamista sekä työntekijöiden palvelukseen ottamista ja palkkausta koskevien määräysten sanamuodon perusteella voidaan katsoa, ettei kyseisen tehtaan tuotannon ja kaupallisten toimenpiteiden hallinto tosiasiallisesti ole Kiinan viranomaisista riippumatonta. Lisäksi komissiolle esitetyissä asiakirjoissa viitattiin erääseen toiseen sopimukseen toteamalla, että edellä ensiksi mainitun sopimuksen osapuolten oli pantava tämän toisen sopimuksen sopimusmääräykset täytäntöön.

Tätä toista sopimustekstiä ei ole esitetty komissiolle, sillä kahden kiinalaisen osapuolen väitetään tehneen sen, joten sopimus ei tämän vuoksi ollut julkinen asiakirja. Esitettyjen tietojen perusteella voidaan kuitenkin todeta, että tässä sopimuksessa on määritelty ne yksityiskohtaiset menettelytavat ja edellytykset, joiden täyttyessä ulkomaisia sijoituksia voidaan houkutella Kiinan tähän osaan ja jotka ovat tärkeitä valokuvakansioita tuottavan kiinalaisen tehtaan kaupallisten toimintojen ohjaamisen kannalta."

22 Neuvosto vahvisti komission päätöksen siitä, ettei kantajaa kohdella yksilöllisesti. Vaikka neuvosto myönsi, että "sillä seikalla, että yksilöllistä käsittelyä ei myönnetä, ja siten yhtenäisen polkumyyntimarginaalin vahvistamisella on vaikutus viejään, joka toimi tutkimuksessa yhteistyössä", neuvosto kuitenkin totesi, että "minkään

muunlainen ratkaisu ei kuitenkaan ole mahdollinen, koska tärkeintä on, että kaiken perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdassa tarkoitetuista maista peräisin olevan viennin on oltava saman kansallisen lainsäädännön alaista väliaikaisen asetuksen 13.—17. perustelukappaleissa esitetyistä syistä, ja koska tässä tapauksessa Climaxin vapautta hoitaa liikeasioitansa valtiosta riippumatta ei ole vahvistettu" (riidanalaisen asetuksen 9. perustelukappale).

23 Normaaliarvo vahvistettiin polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan b alakohdan ja 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti samankaltaisen tuotteen laskennallisen arvon perusteella markkinatalousmaassa eli Koreassa (väliaikaisen asetuksen 19.—22. perustelukappaleet ja riidanalaisen asetuksen 10.—12. perustelukappaleet).

24 Vientihinnan määrittelemisessä komissio käytti kahta menetelmää. Sen viennin osalta, joista komissiolla oli kantajan toimittamia tietoja, vientihinta määriteltiin polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti sen hinnan perusteella, jolla kantaja jälleenmyi kyseisen tuotteen yhteisössä oleville riippumattomille ostajille. Sellaisen muun viennin osalta, josta minkäänlaisia tietoja ei ollut saatavissa, hinnat määriteltiin käytettävissä olevien tietojen perusteella polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti. Tätä varten käytettiin kantajan käyttämiä alimpia hintoja, jottei korvattaisi sitä seikkaa, että muut kyseessä olevat viejät eivät tehneet yhteistyötä tutkimuksessa (väliaikaisen asetuksen 23. perustelukappale ja riidanalaisen asetuksen 15. perustelukappale).

25 Neuvosto hyväksyi komission lähestymistavan. Riidanalaisen asetuksen 17. perustelukappaleessa ja 19.—21. perustelukappaleissa neuvosto selvitti menettelyä, jota komissio oli käyttänyt sen vientihinnan määrittämiseksi, josta minkäänlaisia tietoja

ei ollut saatavilla. Tästä selvityksestä kävi ilmi, että näiden vientien määrän arvioimiseksi komissiolla oli käytössään Eurostatin tilastoja Kiinan kansantasavallasta yhteisöön tuotujen kaikentyyppisten valokuvakansioiden kokonaismäärästä samoin kuin tarkka tieto kantajan viemien kansioiden määrästä. Arvioitiin, että 50 prosenttia lopuista kansioista oli kirjan muotoon sidottuja valokuvakansioita. Tämä arvio perustui niihin toteamuksiin, jotka eräs tuoja vahvisti ja joiden mukaan kolme hongkongilaista valokuvakansioiden valmistajaa oli siirtänyt tuotantonsa Kiinan kansantasavaltaan, ja siihen seikkaan, että kantaja ilmeisestikin oli kyseisen tuotteen pääasiallinen viejä yhteisöön (riidanalaisen asetuksen 17. perustelukappale).

26 Vientihintojen vahvistamiseksi komissio jakoi tämän jälkeen kantajan viemät kansiot alaryhmiin kansion lehtien sekä kansien koon sekä lehtien määrän perusteella. Kun tutkimukseen kuuluvien alaryhmien edustavuutta oli tarkasteltu uudelleen riidanalaisen asetuksen antamista edeltävässä menettelyssä, näytteeseen otettiin mukaan kaikki alaryhmät, joiden myynti oli enemmän kuin 5 prosenttia kokonaismyynnin määrästä (riidanalaisen asetuksen 19.—21. perustelukappaleet).

27 Normaaliarvoa ja vientihintaa verrattiin liiketoimi liiketoimelta (väliaikaisen asetuksen 24. perustelukappale). Kiinan kansantasavallan osalta yhtenäinen polkumyyntimarginaali vahvistettiin 11,5 prosentin suuruisen polkumyyntimarginaalin, joka koski sitä vientiä, josta oli käytettävissä tarkempia tietoja, ja 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti muun viennin osalta käytettävissä olevien tietojen perusteella lasketun 32,3 prosentin suuruisen polkumyyntimarginaalin painotetun keskiarvon perusteella. Tähän viimeksi mainittuun polkumyyntimarginaaliin tehtiin hiukan muutoksia riidanalaisen asetuksen antamista edeltävässä menettelyssä. Muutosten vuoksi yhtenäinen polkumyyntimarginaali vahvistettiin 18,6 prosenttiin painotettuna keskiarvona (väliaikaisen asetuksen 25. perustelukappale ja riidanalaisen asetuksen 23. perustelukappale).

Oikeudenkäynnin vaiheet

28 Näissä olosuhteissa kantaja nosti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 15.4.1994 jättämällään kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 7.11.1994 antamallaan määräyksellä komission osallistumaan oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Komissio ilmoitti 20.12.1994 päivätyllä kirjeellään luopuvansa väliintulokirjelmän antamisesta.

30 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu neljäs jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia.

31 Asianosaisten vaatimukset ja niiden vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 8.5.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä.

Asianosaisten vaatimukset

32 Kantajana oleva Climax Paper Converters vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa kanteen tutkittavaksi;

— kumoaa asetuksen N:o 3664/93 ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 Vastaajana oleva neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta tai

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

34 Vaikkei neuvosto muodollisesti esitäkään työjärjestyksen 114 artiklassa tarkoitettua oikeudenkäyntiväitettä, se väittää ensinnäkin, ettei riidanalainen asetus koske suoraan ja erikseen kantajaa. Neuvosto väittää, että asiassa 113/77, NTN Toyo Bearing ym. vastaan neuvosto, 29.3.1979 antamassaan tuomiossa (Kok. 1979, s. 1185, 11 kohta) yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että polkumyynnin vastaiset asetukset koskevat suoraan ja erikseen ainoastaan niitä valmistajia, jotka on asetuksissa nimenomaisesti mainittu.

35 Tältä osin neuvosto esittää, että tässä tapauksessa kyseessä oleva maa on valtiojohtoisen kaupankäynnin maa ja tämän vuoksi riidanalaisessa asetuksessa otetaan käyttöön koko maalle yhtenäinen polkumyynnin vastainen tulli kaiken tästä maasta peräisin olevan tuonnin osalta. Neuvosto väittää, että koska riidanalainen asetus oli näin ollen osoitettu Kiinan kansantasavallalle valtiona, ainoa yksikkö, jota asetus koskee suoraan ja erikseen, on itse valtio, tai mahdollisesti sellainen toimielin tai sellaiset valtion yritykset, jotka vastaavat kaikesta viennistä tai ainakin sen suuresta osasta kyseisellä toimialalla. Aiemmin ainoastaan tällaiset toimielimet

olivat nostaneet kanteita polkumyynnin vastaisia sellaisia asetuksia vastaan, jotka koskivat valtiojohtoisen kaupankäynnin maita. Neuvosto huomauttaa, ettei kantaja ole tällainen toimielin.

36 Neuvoston mukaan kantaja ei voi vedota yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 239/82 ja 275/82, Allied Corporation ym. vastaan komissio, 21.2.1984 antamaan tuomioon (Kok. 1984, s. 1005, 11 ja 12 kohta), koska yhteisöjen tuomioistuimen kyseisessä tuomiossa ilmoittamaa sääntöä, jonka mukaan polkumyynnin vastaiset asetukset ovat omiaan koskemaan erikseen sellaisia tuotantoa ja vientiä harjoittavia yrityksiä, jotka voivat osoittaa, että ne on yksilöity komission tai neuvoston säädöksissä tai että alustavat tutkimukset koskivat niitä, sovelletaan vain sellaisiin tuottajiin ja viejiin, joita syytetään polkumyyntimenettelystä. Tässä tapauksessa kantajaa tai muita tuottajia tai valmistajia ei kuitenkaan syytetä polkumyyntimenettelystä, vaan siitä syytetään Kiinan kansantasavaltaa valtiona.

37 Neuvosto muistuttaa tämän jälkeen, että yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 279/86, Sermes vastaan komissio, 8.7.1987 antaman määräyksen (Kok. 1987, s. 3109), joka koski maahantuojaa, mukaan pelkästä tutkimukseen osallistumisesta tai siitä seikasta, että joku kantaja nimetään asetuksen johdanto-osassa, ei seuraa, että kanne on otettava tutkittavaksi.

38 Asiassa C-358/89, Extramet Industrie vastaan neuvosto, 16.5.1991 annetusta yhteisöjen tuomioistuimen tuomiosta (Kok. 1991, s. I-2501) neuvosto huomauttaa, että Extramet oli yhteisöön sijoittautunut riippumaton maahantuoja eikä valtiojohtoisen kaupankäynnin maassa oleva tuottaja tai viejä.

39 Kantaja väittää, että sekä väliaikainen asetus että riidanalainen asetus koskevat sitä suoraan ja erikseen. Kantaja esittää tältä osin ensinnäkin, että se oli ainoa viejistä, joka osallistui kaikkiin polkumyynnin vastaisen menettelyn vaiheisiin; toiseksi se väittää, että sen toimittamat tiedot muodostavat riidanalaisen asetuksen toteamusten ainoan perustan; kolmanneksi kantaja esittää, että se on nimenomaisesti

mainittu sekä väliaikaisessa asetuksessa että riidanalaisessa asetuksessa; lopuksi kantaja toteaa, että asetuksissa määrättyjä tulleja kannetaan sen tuotteista.

40 Kantaja riitauttaa neuvoston perustelun, jonka mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö on nimenomaisesti mainittava polkumyynnin vastaisessa asetuksessa, jotta tämä asetus koskisi kyseistä tahoa suoraan ja erikseen. Kantaja muistuttaa, että edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Allied Corporation ym. vastaan komissio yhteisöjen tuomioistuin asetti kaksi vaihtoehtoista kriteeriä eli joko sen seikan, että henkilö nimetään komission tai neuvoston asetuksissa, tai sen seikan, että alustavat tutkimukset koskivat asianosaisia. Kantaja arvioi tulleensa joka tapauksessa mainituksi riidanalaisessa asetuksessa, koska asetuksen toteamukset perustuvat yksinomaan kantajan tietoihin, sillä se on ainoa yhteistyössä ollut asianosainen.

41 Kantaja kiistää myöskin sen neuvoston esittämän perusteen, jonka mukaan asetus koskee suoraan ja erikseen ainoastaan Kiinan kansantasavaltaa tai sellaisia toimielimiä tai valtion yrityksiä, jotka vastaavat kaikesta viennistä tai viennin suuresta osasta. Sillä seikalla, että riidanalainen asetus koskee valtiojohtoisen kaupankäynnin maasta peräisin olevaa tuontia, ei kantajan mukaan ole merkitystä asiavaltuutta koskevalle kysymykselle. Tämä ilmenee kantajan mukaan edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Allied Corporation ym. vastaan komissio ja Extramet Industrie vastaan neuvosto annetuista tuomioista, joissa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että "vaikka onkin totta, että — — asetukset, joilla otetaan käyttöön polkumyynnin vastaisia tulleja, ovat — — luonteeltaan normatiivisia, koska niitä sovelletaan suurimpaan osaan asianosaisia taloudellisia toimijoita, ei kuitenkaan ole mahdotonta, että asetusten säännökset voisivat koskea erikseen tiettyjä taloudellisia toimijoita".

42 Toiseksi neuvosto esittää, että kanne on jätettävä tutkimatta, koska kantaja vaatii riidanalaisen asetuksen kumoamista kokonaisuudessaan eikä vain siltä osin, kun kantajaa ei ole vapautettu polkumyynnin vastaisesta tullista. Neuvosto muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ja erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 174/87, Ricoh vastaan neuvosto, 10.3.1992 antaman tuomion (Kok. 1992, s. I-1335, 7 kohta) mukaan asetus, jolla otetaan käyttöön erilaisia polkumyynnin vastaisia tulleja usean toimijan osalta, koskee erikseen yhtä näistä

toimijoista ainoastaan niiden säännösten osalta, joissa tämän toimijan osalta asetetaan erityinen polkumyyntitulli ja joissa tämän tullin määrä vahvistetaan. Neuvoston mukaan riidanalaisessa asetuksessa ei aseteta erityistä polkumyyntullia kantajalle eikä vahvisteta sellaisen tullin määrää, vaan asetuksessa päinvastoin otetaan käyttöön sellainen polkumyyntitulli, jota sovelletaan yleisesti kaikessa Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien kirjaan muotoon sidottujen valokuvakansioiden tuonnissa.

43 Kantaja kiistää myöskin tämän tutkittavaksi jättämistä koskevan perusteen. Kantaja huomauttaa ensinnäkin, että tilanne tässä asiassa poikkeaa edellä mainitussa asiassa Ricoh vastaan neuvosto annetussa tuomiossa kyseessä olleesta tilanteesta, koska riidanalaisessa asetuksessa otetaan käyttöön polkumyynnin vastainen, yleisesti sovellettava tulli, kun taas asiassa Ricoh vastaan neuvosto annetussa tuomiossa eri yritysten maksettaviksi asetettiin erilaisia tulleja.

44 Kantaja esittää tämän jälkeen, että riidanalaisen asetuksen osittaista kumoamista koskevan toissijaisen kanneperusteen esittäminen ei ole tarpeen, koska EY:n perustamissopimuksen 174 artiklassa myönnetään yhteisöjen tuomioistuimelle harkintavaltaa sen toteamiseksi, miltä osin mitättömäksi julistetun asetuksen vaikutuksia on pidettävä pysyvinä. Kantajan mukaan tämä harkintavalta ei riipu kantajan esittämien vaatimusten muotoilusta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Siitä neuvoston esittämästä väitteestä, jolla pyritään perustelemaan sitä, ettei riidanalainen asetus koske suoraan ja erikseen kantajaa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa ensinnäkin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetukset, joilla otetaan käyttöön polkumyyntitulli, voivat koskea suoraan ja erikseen niitä tuottajia ja viejiä, joita syytetään polkumyyntimenettelyistä, vaikka nämä asetukset ovatkin luonteeltaan ja soveltamisalaltaan normatiivisia (ks. em. yhdistetyt asiat Allied Corporation ym. v. komissio, tuomion 11 kohta).

46 Oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että yleensä asetukset, joilla otetaan käyttöön polkumyynnin vastaisia tulleja, ovat omiaan koskemaan erikseen niitä tuottajina ja viejinä toimivia yrityksiä, jotka pystyvät osoittamaan, että ne on yksilöity komission tai neuvoston asetuksissa tai että alustavat toimenpiteet koskevat niitä (ks. em. yhdistetyt asiat Allied Corporation ym. v. komissio, tuomion 12 kohta; asia 53/83, Allied Corporation ym. v. neuvosto, tuomio 23.5.1985, Kok. 1985, s. 1621, 4 kohta ja em. asia Extramet Industrie v. neuvosto, tuomion 15 kohta).

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että sekä väliaikaisesta että riidanalaisesta asetuksesta ilmenee, että suuri osa polkumyyntimenettelyistä luetaan kantajan syyksi.

48 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että komission tiedossa oli kantajan viemien kansioiden tarkka määrä ja että komissio määritteli muille kiinalaisille viejille kuuluvan määrän tämän tiedon perusteella (ks. riidanalaisen asetuksen 17. perustelukappale). Yhtenäinen polkumyyntitulli vahvistettiin 18,6 prosenttiin sen viennin polkumyyntimarginaalin perusteella, josta kantaja esitti tarkempia tietoja, eli 11,5 prosentin, ja käytettävissä olevien tietojen perusteella perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti lasketun polkumyyntimarginaalin painotetun keskiarvon perusteella (ks. väliaikaisen asetuksen 25. perustelukappale ja riidanalaisen asetuksen 23. perustelukappale). Tämä viimeksi mainittu polkumyyntimarginaali vahvistettiin 32,3 prosenttiin väliaikaisessa asetuksessa ja siihen tehtiin pieniä muutoksia riidanalaisen asetuksen antamista edeltävässä menettelyssä. Asiakirjoista ilmenee myös, että tätä polkumyyntimarginaalia sovellettiin 38 prosenttiin viennistä, kun taas 11,5 prosentin polkumyyntimarginaalia sovellettiin kantajalle kuuluvaan 62 prosenttiin viennistä.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa toiseksi, että alustavat toimenpiteet koskivat kantajaa. Riidanalaisessa asetuksessa asetettu polkumyyntitulli koskee muun muassa juuri kantajan tuotteita ja kyseisestä asetuksesta samoin kuin väliaikaisesta asetuksesta ilmenee, että tutkimus koski kantajaa. Tältä osin on syytä todeta, että toimielimet vahvistivat eri polkumyyntimarginaalien laskemiseen

käytetyt vientihinnat ja tästä johtuen yhtenäisen polkumyyntimarginaalin pelkästään kantajan esittämien tietojen perusteella (ks. väliaikaisen asetuksen 23.—25. perustelukappaleet ja riidanalaisen asetuksen 13.—23. perustelukappaleet).

50 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että kantaja on saanut polkumyyntiä koskevan kyselylomakkeen (ks. väliaikaisen asetuksen 3. perustelukappale), että kantaja on ainoa komission kyselylomakkeeseen vastannut viejä (ks. väliaikaisen asetuksen 11. perustelukappale), että kantaja mainitaan sekä väliaikaisessa asetuksessa (ks. 4. perustelukappale) että riidanalaisessa asetuksessa (ks. 2. perustelukappale) "Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien kirjan muotoon sidottujen valokuvakansioiden viejänä" ja että kantaja on ainoa tutkimuksessa yhteistyötä tehnyt viejä (ks. väliaikaisen asetuksen 19. perustelukappale).

51 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että sekä väliaikaisessa että riidanalaisessa asetuksessa viitataan useasti kantajaan; kantaja on siis yksilöity komission ja neuvoston asetuksissa.

52 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että riidanalainen asetus koskee kantajaa erikseen.

53 Siltä osin, koskeeko riidanalainen asetus kantajaa suoraan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien kirjan muotoon sidottujen valokuvakansioiden kaikkeen tuontiin sovellettavassa riidanalaisessa asetuksessa otetaan käyttöön kiinteä 18,6 prosentin suuruinen polkumyyntitulli. Asetuksessa ei anneta kansalliselle viranomaisille minkäänlaista harkintavaltaa. Päinvastoin, kansalliset viranomaiset panevat asetuksen täytäntöön automaattisesti. Näin ollen täytäntöönpano tapahtuu välittävien kansallisten säännösten asemesta pelkästään yhteisön lainsäädännön nojalla (ks. asia 118/77, Iso v. neuvosto, tuomio 29.3.1979, Kok. 1979, s. 1277, 26 kohta). Näin ollen on siis todettava, että riidanalainen asetus koskee kantajaa suoraan.

54 Kanteen laajuudesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa toiseksi, että riittää kun todetaan kantajan istunnossa huomauttamalla tavalla, että kanteen kohde on määritelty kannekirjelmän ensimmäisellä sivulla; kanteen kohde on "22 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3664/93 kumoaminen siltä osin kuin se koskee kantajaa".

55 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että asiakirjoista ilmenee myös, että kantaja itse asiassa vaatii asetuksen kumoamista joko sillä perusteella, ettei kantajaa ole vapautettu polkumyyntitullista, tai sillä perusteella, että asetuksessa sille asetettu polkumyyntitulli on suurempi kuin 11,5 prosenttia.

56 Tästä seuraa, että kannetta on tulkittava siten, että siinä vaaditaan asetuksen kumoamista vain siltä osin kuin asetus koskee kantajaa.

57 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on otettava tutkittavaksi.

Pääasia

58 Kantaja vetoaa vaatimustensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee sitä, että yhteisön toimielimet ovat rikkoneet polkumyynnin vastaista perusasetusta ja puolustautumissoikeuksia sekä loukanneet syrjintäkiellon periaatetta ja oikeusvarmuusperiaatetta samoin kuin käyttäneet väärin toimivaltuuksiaan. Toisessa kanneperusteessaan kantaja väittää, että jättäessään kohtelematta kantajaa yksilöllisesti komissio ja neuvosto ovat toisaalta loukanneet luottamuksensuojan periaatetta ja toisaalta tehneet tosiseikkojen selvän arviointivirheen sekä evänneet kantajalta oikeuden tulla kuulluksi. Kolmas kanneperuste koskee sitä, että polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 3 kohtaa on rikottu, koska on käytetty liian suurta polkumyyntitullia.

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että ensimmäinen ja toinen kanneperuste koskevat sitä seikkaa, että yhteisön toimielimet ovat evänneet kantajalta yksilöllisen kohtelun. Näin ollen näitä kahta kanneperustetta on tarkasteltava yhdessä.

Ensimmäinen ja toinen kanneperuste, jotka koskevat sitä, että yhteisön toimielimet ovat rikkoneet polkumyynnin vastaista perusasetusta, tehneet selvän arviointivirheen ja loukanneet luottamuksensuojan periaatetta, rikkoneet puolustautumisoikeuksia ja loukanneet syrjintäkiellon periaatetta sekä oikeusvarmuusperiaatetta samoin kuin käyttäneet väärin toimivaltuuksiaan

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

60 Ensiksi kantaja huomauttaa polkumyyntitullin käyttöönottamisen osalta, että yhteisön toimielimet ovat noudattaneet muutaman vuoden ajan käytäntöä, jonka mukaan sellaisten maiden yrityksiä ei kohdella yksilöllisesti, jotka eivät ole markkinatalousmaita. Näin ollen yhtenäinen polkumyyntitulli otetaan käyttöön koko maalle ja sitä sovelletaan kaikkiin Euroopan yhteisöön vietäviin tuotteisiin ilman, että huomiota kiinnitettäisiin kyseisten tuottajien tai viejien arvioituihin polkumyyntimarginaaleihin. Komissio ja neuvosto katsovat kantajan mukaan, että suunnitelmatalousmaiden osalta erilaisten tullien käyttöönottaminen yrityskohtaisesti kannustaisi valtiota puuttumaan asiaan ja toteuttamaan viennit sellaisen yhtiön välityksellä, johon sovelletaan kaikkein matalinta tullia.

61 Kantaja esittää ensinnäkin, että tällaisen käytännön noudattaminen on polkumyynnin vastaisen perusasetuksen kirjaimen ja hengen vastainen; kyseisessä asetuksessa yhteisön toimielimet velvoitetaan myöntämään yksilöllinen kohtelu tuotteiden alkuperästä riippumatta silloin, kun se on mahdollista, ja erityisesti silloin, kun yritys on täysin toiminut yhteistyössä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä.

62 Kantaja muistuttaa tältä osin, että 2 artiklan 13 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että vientihintoja verrataan normaaliarvoon liiketoimi liiketoimelta, mikä väistämättömästi merkitsee yksilöllisesti tapahtuvaa tullin käyttöönottamista. Kantaja muistuttaa tämän jälkeen, että 2 artiklan 14 kohdan a alakohdassa polkumyyntimarginaali määritellään määräksi, jolla normaaliarvo on vientihintaa suurempi. Tämän vertailun yksilöllistä luonnetta korostetaan kantajan mukaan 2 artiklan 9 kohdassa, jonka mukaan pätevän vertailun tekemiseksi kussakin tapauksessa otetaan kunkin tapauksen yksityiskohtien mukaan asianmukaisesti tarkistuksina huomioon hintojen vertailukelpoisuuteen vaikuttavat erot.

63 Kantaja lisää, että polkumyynnin vastaisen asetuksen 13 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan edelleen kantajan esittämiä perusteluja, koska toimittajan nimeämisvelvollisuuden, silloin kun nimeäminen on mahdollista, tavoitteena on sulkea pois ainoastaan ne osapuolet, jotka eivät ole tehneet yhteistyötä.

64 Kantaja katsoo, että polkumyynnin vastainen menettely on järkevää vain, jos sääntöjä sovelletaan yksilöllisesti. Kantaja huomauttaa, että Kiina sellaisenaan ei myy mitään. Sen sijaan kiinalaiset yritykset yksilöllisesti tuottavat ja myyvät tuotteitaan yhteisössä sijaitseville ostajille.

65 Kantaja väittää, että polkumyynnin vastaisessa perusasetuksessa vahvistetuissa säännöksissä säädetään yksilöllisestä kohtelusta. Tulkitsemalla asetusta toisin komissio ja neuvosto ovat tehneet selvän arviointivirheen. Näin tehdessään ne ovat vieneet kantajalta oikeuden oikeudenmukaiseen puolustukseen.

66 Toiseksi kantaja esittää, että jopa riidanalaista käytäntöä noudattaessaankin komission ja neuvoston olisi pitänyt kohdella kantajaa yksilöllisesti.

67 Kantaja huomauttaa tältä osin, että aiemmissa asioissa, jotka koskivat Kiinan kansantasavallasta peräisin olevia tuotteita, riidanalaista käytäntöä on noudatettu oikeudenmukaisemmin. Esimerkkinä kantaja mainitsee lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Hongkongista ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien pienikokoisten väritelevisiovastaanottimien tuonnissa ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 15 päivänä heinäkuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2093/91 (EYVL 1991 L 195, s. 1), jossa kiinalaisilta viejiltä evättiin yksilöllinen kohtelu, koska ne olivat jäseninä Kiinan audio- ja videotuotteiden viejien kauppakamarissa, joka valvoi tiukasti kaikkea vientiä ja johon kaikkien viejien oli liityttävä, lukuun ottamatta yhteisyrityksiä, jotka saattoivat viedä tuotteita täysin riippumattomasti, ja koska kauppakamari edusti kaikkia viejiä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä yksilöimättä minkään viejän asemaa. Kantaja mainitsee myös lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan dihydrostreptomysiinin tuonnissa ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3836/91 (EYVL 1991 L 362, s. 1), jossa yksilöllinen kohtelu evättiin sillä perusteella, että sama kauppakamari edusti kaikkia viejiä, että viejät eivät pystyneet osoittamaan, ettei niiden toiminta ollut valtiojohtoista ja että niillä oli ollut mahdollisuus siirtää osa voitoistaan Kiinan ulkopuolelle.

68 Kantaja mainitsee lisäksi kaksi muuta tapausta, joissa yksilöllinen kohtelu myönnettiin. Ensimmäinen tapaus koskee väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tiettyjen Taiwanista, Indonesiasta, Intiasta, Kiinan kansantasavallasta ja Turkista peräisin olevien polyesterilankojen (katkottujen tekokuitujen) tuonnissa ja polkumyynnin vastaisen menettelyn päättämisestä Korean tasavallasta peräisin olevien, näiden samojen lankojen tuonnissa 27 päivänä syyskuuta 1991 annettua komission asetusta (ETY) N:o 2904/91 (EYVL 1991 L 276, s. 7). Kantajan mukaan yhtä viejistä kohdeltiin yksilöllisesti sen takia, että yritys "pystyi vapaasti määräämään vientihintansa ja, jollei tietyistä hallinnollisista rajoituksista muuta johdu, siirtämään voitot ulkomaisille osakkailleen". Kantaja huomauttaa, että kyseinen viejä oli kiinalaisen ja hongkongilaisen osapuolen muodostama sekayritys ja että hongkongilainen osapuoli oli yhteydessä Euroopan yhteisössä olevaan ryhmittymään. Toisen tapauksen osalta kantaja viittaa lopullisen polkumyyntitullin

käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien videonauhakasettien tuonnissa ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 21 päivänä lokakuuta 1991 annettuun neuvoston asetukseen (ETY) N:o 3091/91 (EYVL 1991 L 293, s. 2), jossa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä yhteistyötä tehneitä kiinalaisia yrityksiä kohdeltiin yksilöllisesti. Tässä tapauksessa viejät olivat kantajan mukaan sekayrityksiä, joissa oli ulkomaista pääomaa, ja ne pystyivät vahvistamaan vientihintansa täysin riippumattomasti ja, jollei tietyistä hallinnollisista rajoituksista muuta johtunut, siirtämään Kiinasta saamansa voitot ulkomaisille osakkaille.

69 Oman riippumattomuutensa osalta kantaja katsoo täyttävänsä yhteisön toimielinten aiemmissa asetuksissa asettamat arviointiperusteet sekä komission 1.12.1992 päivätyssä muistiossa kuvaillut arviointiperusteet. Kantaja esittää tältä osin, että se on tässä asiassa ollut ainoa viejä, joka on tehnyt yhteistyötä, mikä erottaa sen kaikista muista viejistä, että sitä on edustanut sen oma asianajaja koko menettelyn ajan ja että se toimii täysin Kiinan valtiosta riippumattomasti. Se näet voi täysin vapaasti viedä tavaroita, määrätä vientihintansa ja siirtää voittonsa osakkailleen.

70 Kantaja korostaa, että se on Hongkongin pörssissä julkisesti noteerattu yhtiö, että kukaan sen osakkaista ei ole yhteydessä Kiinan valtioon ja että Kiinan viranomaisilla ei ole mitään tosiasiallista vaikutusvaltaa kantajan Kiinassa sijaitsevan tehtaan toimintoihin, vaikka tehdas onkin perustettu Kiinan viranomaisten suostumuksella. Kantaja lisää omistavansa itse koneet, toimittavansa itse raaka-aineet ja johtavansa itse tehdasta.

71 Kantaja katsoo, että kantajan ja Baoan County Xinan Town Tiegang Economic Development Companyn (jäljempänä Baoan Company) nimellä toimineiden Kiinan viranomaisten tekemällä sopimuksella vahvistetaan kantajan riippumattomuus. Sopimuksissa määrätään erityisesti, että kantaja nimittää tehtaan johtajan, kirjanpidosta ja rahoituksesta vastaavat asiantuntijat, hallinnollisen henkilökunnan ja varastonhoitajan; nämä henkilöt vastaavat tehtaan johtamisesta ja sen taloudelli-

sesta valvonnasta. Vaikka sopimuksissa määrätäänkin, että Baoan Company voi nimittää tehtaan johtamiseen osallistuvaa henkilöstöä, kantaja väittää, että sillä on tosiasiallisesti täydellinen määräysvalta sen suhteen, ketkä henkilöt se haluaa tai ei enää halua työllistää. Kiinan viranomaisilla on ainoastaan teoreettista, toissijaista määräysvaltaa työpaikkojen osalta, sillä sen jälkeen kun viranomaiset ovat tarkistaneet, että palkkataso ylittää asetetun vähimmäispalkkatason, viranomaiset hyväksyvät kantajan tekemät työsopimukset, mikä kantajan mukaan ei perustavalla tavalla poikkea siitä vaikutusvallasta, mitä valtiolliset viranomaiset käyttävät useimmissa Euroopan maissa.

72 Kantaja korostaa, etteivät Kiinan viranomaiset voi polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden välttämiseksi pakottaa kantajaa viemään muualla Kiinassa valmistettuja tuotteita tai lisäämään tuotantokapasiteettia. Kantaja esittää, että sen voitot siirretään Hongkongiin ja että se voi vapaasti siirtää tuotantotoimintansa Kiinan ulkopuolelle. Kantajan mukaan ulkomaankauppa ei ole Kiinan valtion määräysvallassa. Kiinalaiset yritykset toimivat markkinoilla täysin samalla tavalla kuten yhteisössäkin toimivat yritykset.

73 Kantaja esittää, että neuvoston väitteessä, jonka mukaan on tärkeää ottaa huomioon valtion oikeus puuttua ulkomaankauppaan, ei oteta huomioon valtion suvereenisuutta; tosiasiallisesti valtio on ylemmän asteinen auktoriteetti, joka toimii poliittisten syiden mukaisesti ja jolla on oikeus puuttua talouselämään.

74 Joka tapauksessa kantaja katsoo, että jos valtion määräysvalta on näytettävä toteen, yhteisön toimielinten on tehtävä se sen sijaan, että ne pelkästään olettavat määräysvallan olevan valtiolla.

75 Kantaja päättelee, että antaessaan riidanalaisen asetuksen virheellisillä perusteilla ja ottamatta huomioon kantajan toimittamia oleellisia tietoja neuvosto on tehnyt tosiseikkojen selvän arviointivirheen. Tämä virhe merkitsee toimivaltuuksien väärinkäyttöä ja estää kantajaa käyttämästä oikeuttaan tulla kuulluksi. Kantaja väittää,

että se, että neuvosto on riidanalaisessa asetuksessa vahvistanut komission päättelyt, osoittaa, että kantajan esittämiä, yksilöllistä kohtelua koskevia perusteita ei ole otettu huomioon.

76 Kolmanneksi kantaja väittää, että ottaen huomioon sen, että kantajaan tässä tapauksessa sovellettu kohtelu ei vastaa yhteisön aiempaa käytäntöä, riidanalaisessa asetuksessa loukataan perustellun luottamuksensuojan periaatetta.

77 Neljänneksi kantaja esittää, että yksilöllisen kohtelun epääminen sillä perusteella, että muuten olisi mahdollista kiertää polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä, loukkaa yhteisön oikeuden yleisiä periaatteita ja erityisesti syrjintäkiellon sekä oikeusvarmuuden periaatetta, ja se merkitsee sitä, että yhteisön toimielimet ovat käyttäneet väärin toimivaltuuksiaan. Kantajan mukaan riittävä keino polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämisen estämiseksi on joko kiertämisen vastaisten, olemassa olevien säännösten soveltaminen tai erityissäännösten antaminen tätä varten. Kantaja korostaa lisäksi, etteivät nämä perustelut ole päteviä, koska kapitalistinen talousjärjestelmä toimii samalla tavalla. Kantajan mukaan on johdonmukaista, että suurin osa viennistä tapahtuisi sen osapuolen välityksellä, johon sovelletaan matalinta tullia.

78 Neuvosto korostaa, ettei polkumyynnin vastaisessa perusasetuksessa edellytetä, että yhteisön toimielimet kohtelisivat viejiä yksilöllisesti. Neuvosto esittää tältä osin, että polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 7 artiklan 1 kohdan a alakohdasta ilmenee, että polkumyynnin vastainen menettely kohdistuu yhdestä tai useammasta maasta peräisin olevaan vientiin eikä yhden tai useamman yhtiön, jotka määritellään yksilöllisesti, toteuttamaan vientiin.

79 Neuvosto esittää myös, ettei polkumyynnin vastaisessa asetuksessa ole ainoatakaan säännöstä, jossa edellytettäisiin, että yksilölliset polkumyyntimarginaalit on laskettava viejäkohtaisesti. Päinvastoin, neuvosto katsoo, että asetuksen säännöksistä, muun muassa 16 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että yleissääntönä on polkumyynti-

tullien käyttöönottaminen ainoastaan maakohtaisesti ja että yksilöllisen kohtelun käyttäminen on tämän vuoksi perustuttava päteviin syihin. Se seikka, että kantaja on Hongkongiin sijoittautunut yhtiö, ei ole pätevä syy, koska riidanalaisessa asetuksessa ei tutkita sitä; riidanalainen asetus koskee kaikkea Kiinan tasavallasta peräisin olevaa kyseisen tuotteen vientiä.

80 Neuvosto myöntää, että yksilöllisten tullien käyttöönottamista koskeva menettely tarjoaa usein tehokkaimman ja tasapainoisimman suojan haitallista polkumyyntiä vastaan ja että silloin, kun polkumyyntimarginaalit ja vahinkomarginaalit vaihtelevat tuotteen alkuperän mukaan, yhtenäisen tullin käyttöönottaminen koko maan osalta johtaa samalla sekä liian suojelevan tullin käyttöönottamiseen — sellaisten viejien osalta, joiden marginaalit ovat pieniä — että liian vähän suojelevan tullin käyttöönottamiseen — sellaisten viejien osalta, joiden marginaalit ovat suurempia. Muista kuin markkinatalousmaista peräisin olevan viennin osalta neuvosto kuitenkin katsoo, että yhtenäisen tullin käyttöönottaminen koko maan osalta on asianmukaisin toimenpide. Tältä osin neuvosto viittaa väliaikaisen asetuksen 11.—18. perustelukappaleissa esitettyihin perusteluihin, joista ilmenee, ettei viejän riippumattomuus ole ainoa, eikä myöskään tärkein, huomioon otettava seikka.

81 Neuvosto täsmentää, että polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetään yksinkertaisesti, että polkumyynnin vastaisissa asetuksissa on joka tapauksessa yksilöitävä alkuperä- tai viejämaa ja jos mahdollista, toimittajien nimet. Kyseisen asetuksen 2 artiklan 9 ja 13 kohdan osalta neuvosto sen sijaan esittää, etteivät niiden sanamuodot pakota yhteisöä asettamaan yksilöllisiä polkumyynnin vastaisia tulleja.

82 Neuvosto väittää, ettei kantajaa voitu tässä tapauksessa kohdella yksilöllisesti. Tältä osin neuvosto korostaa, ettei ole näytetty, että kantaja voi toimia vapaasti Kiinan valtiosta riippumatta (ks. väliaikaisen asetuksen 18. perustelukappale). Viejän riippumattomuus ei neuvoston mukaan myöskään ole enää ainoa, eikä myöskään tärkein, huomioon otettava seikka määriteltäessä sitä, onko viejää kohdeltava yksilöl-

lisesti. Tätä tärkeämpää on tarkastella valtion oikeutta säädellä ulkomaankauppaa ja sen oikeutta muuttaa sovellettavia sääntöjä. Kiinan valtio voi neuvoston mukaan koska tahansa käyttää määräämisvaltaansa Kiinan kansantasavallassa toimiviin taloudellisiin toimijoihin muuttamalla vientipolitiikkaansa ja suuntaamalla viennit tapahtumaan tiettyjen yhtiöiden välityksellä.

83 Vaikka valtion määräysvalta Kiinan kansantasavallassa on vähentynyt hieman ja vaikka kiinalaiset vientiyritykset ovat tällä hetkellä jossain määrin riippumattomia, Kiinan kansantasavallan tilannetta ei voida verrata markkinatalousmaiden tilanteeseen, sillä markkinatalousmaissa on olemassa täydellisesti riippumattomia yhtiöitä.

84 Tältä osin neuvosto korostaa, että Kiinan kansantasavallan ulkomaankaupan organisaatio poikkeaa useassa suhteessa yhteisön ulkomaankaupan organisaatiosta. Neuvosto väittää ensinnäkin, että markkinavoimat eivät yleensä määrittele Kiinan kansantasavallassa tuotettujen tuotteiden hintoja. Kiinan kansantasavallassa on olemassa tiettyjen erittäin tärkeiden tuotteiden osalta velvoittavia sääntöjä sisältäviä "sitovia suunnitelmia" ja vähemmän tärkeiden tuotteiden osalta "ohjeluonteisia suunnitelmia", jotka sisältävät kyseisen tuotteen tuotantoa ja jakelua koskevia suuntalinjoja. Näissä suunnitelmissa vahvistetaan neuvoston mukaan muun muassa näille yrityksille kuuluvien sellaisten tuotteiden lukumäärä, joita ne voivat viedä. Tämän jälkeen neuvosto toteaa, että voidakseen viedä tuotteita viejältä vaaditaan vientilisenssi. Valtio myöntää tämän lisenssin ja se voi myös koska tahansa peruuttaa sen. Lopuksi neuvosto mainitsee, että kaupallisiin toimiin Kiinan kansantasavallassa sovellettavaa lainsäädäntöä ei voida verrata yhteisössä voimassa oleviin järjestelmiin. Perustavaa laatua oleva ero on siinä, että Kiinan kansantasavallassa on olemassa salaisia lakeja, joita ei julkaista, jotka eivät ole ulkomaalaisten saatavilla ja jotka koskevat erityisesti taloudellisia ulkosuhteita ja ulkomaankauppaa. Neuvosto lisää, että Kiinan kansantasavallan ulkomaankaupan valvonta hoidetaan suurelta osin henkilökohtaisten suhteiden avulla. Yksi käytännöistä on se, että ulkomaankaupan ja taloudellisen yhteistyön ministeriön virkamiehiä ylennetään korkeisiin virkoihin eri yhtiöissä, ja säilyttääkseen työpaikkansa heidän on noudatettava ministeriön ohjeita.

85 Tässä asiassa neuvosto huomauttaa, että on vaikeaa arvioida kantajan niiden toteamusten paikkansapitävyyttä, joiden mukaan toisaalta valtio ei ole tosiasiallisesti mitenkään puuttunut sen toimintaan ja toisaalta kantaja ei koskaan ole katsonut valtion puuttuneen sen toimintaan. Joka tapauksessa on tärkeää, että valtiolla on oikeus puuttua toimintaan.

86 Neuvosto lisää, että kantajan ja Shenzhen Baoan Foreign Companyn välillä 28.1.1988 tehdyssä sopimuksessa määrätään, että viimeksi mainittu antaa käytettäväksi tehtaan ja tuotannosta vastaavat työntekijät ja valmistaa tuotteita, jotka se luovuttaa kantajalle. Baoan Companyn ja kantajan välillä 20.1.1988 tehdyssä sopimuksessa Baoan Companylle annetaan neuvoston mukaan oikeus nimetä yrityksen johtaja. Lisäksi kantaja on neuvoston mukaan myöntänyt 5.5.1993 komissiolle lähettämässään kirjeessä, että "Baoan Companyn tehtävänä on hankkia lisenssi Baoan County Industrial and Commerce Executive Management Councililta, hallituksen eräältä yksiköltä". Kyseisessä kirjeessä täsmennettiin myös, että kantajan ja Baoan Companyn välisiä sopimuksia säädellään 10.9.1987 annetuilla "Kiinan kansantasavallan yleisen tullihallinnon säädöksillä, jotka liittyvät ulkomaisia osapuolia omaavien muutos- ja kokoamisyritysten valvontaan" ja joissa neuvoston mukaan säädetään kantajan tuotantolaitosten kaltaisiin laitoksiin kohdistuvasta valtion pysyvästä määräysvallasta.

87 Neuvosto väittää, että se seikka, että kantaja on asettautunut Hongkongiin, ei merkitse, että kantaja välttyisi Kiinan kansantasavallan harjoittamasta valvonnasta tai että kantajaa olisi arvioita toisella tavalla. Neuvosto korostaa, että vaikka kantajaa olisi pidettävä valtion suorasta määräysvallasta riippumattomana, kyseiset tuotteet valmistetaan Kiinan kansantasavallassa, jolla yhä on merkittävää määräysvaltaa sellaisten yhtiöiden kuin Shenzhen Baoan Foreign Company ja Baoan Company suhteen.

88 Neuvosto korostaa myöskin, että tässä tapauksessa valtion olisi ollut suhteellisen helppoa käyttää mahdollisuutta polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämiseen (ks. väliaikaisen asetuksen 17. perustelukappale). Olisi riittänyt, että kantaja olisi laitettu laskuttamaan yhteisöön viedyt valokuvakansiot niiden valmistuspaikasta riippumatta.

89 Tämän jälkeen neuvosto väittää, että yhteisön toimielinten kanta yksilölliseen kohteluun on muuttunut tapauksissa, joissa kyse on muusta kuin markkinatalousmaista peräisin olevasta tuonnista. Niinpä kantajan esittämillä, toimielinten aiempaa käytäntöä ja komission 1.12.1992 päivättyä sisäistä muistiota koskevilla perusteilla ei ole merkitystä asiassa.

90 Lopuksi neuvosto väittää ottaneensa huomioon kaikki kantajan yksilöllisestä kohtelusta samoin kuin muista asiassa merkityksellisistä seikoista esittämät perustelut.

91 Istunnossa komissio selvitti vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymykseen, että syy, minkä takia yhteisön toimielimet muuttivat kantaansa Kiinan kansantasavallan viejiin sovellettavaan yksilölliseen kohteluun, on se, että alun perin toimielimet olivat todennäköisesti hiukan naiiveja kyseisen maan tilanteen suhteen, ja että vasta näinä viime vuosina kiinalaisen tuotannon suhteen on käynnistetty useita polkumyynnin vastaisia menettelyjä. Komission mukaan alkuperäisessä käytännössä ei otettu huomioon sitä suurta määräysvaltaa, joka valtiolla tuolloin oli ja on yhä, vaikkakin määräysvalta on nykyään vähäisempää kuin tuona aikana.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

— Yhtenäisen polkumyyntitullin käyttöönottaminen

92 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, ettei polkumyynnin vastaisessa perusasetuksessa ole ainoatakaan säännöstä, jossa kiellettäisiin ottamasta käyttöön yhtenäistä polkumyyntitullia valtiojohtoisen kaupankäynnin maiden osalta. Itse asiassa asetuksen 2 artiklan 5 kohdassa ainoastaan osoitetaan ne seikat, joiden

perusteella normaaliarvo määritetään muista kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa. Asetuksen 2 artiklan 9 kohta, joka liittyy normaaliarvon ja vientihinnan vertailuun, koskee ainoastaan hintojen vertailukelpoisuutta ja tarkistuksia, joiden tarkoituksena on ottaa huomioon tähän vertailukelpoisuuteen vaikuttavat erot. Asetuksen 2 artiklan 13 kohdasta seuraa, että vientihintoja verrataan periaatteessa normaaliarvoon liiketoimi liiketoimelta, mikä päinvastoin kuin kantaja väittää, ei merkitse sitä, ettei yhtenäistä polkumyyntitullia voitaisi ottaa käyttöön. Sitä paitsi tässä tapauksessa normaaliarvoa ja vientihintoja on vertailtu liiketoimi liiketoimelta (ks. väliaikaisen asetuksen 24. perustelukappale). Vaikka onkin totta, että asetuksen 2 artiklan 14 kohdassa polkumyyntimarginaali määritellään määräksi, jolla normaaliarvo on vientihintaa suurempi (a alakohta), kyseisessä kohdassa säädetään kuitenkin, että "jos polkumyyntimarginaalit vaihtelevat, voidaan vahvistaa painotetut keskiarvot" (b alakohta).

93 Asetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetään lisäksi, että polkumyynnin vastaisissa asetuksissa "yksilöidään erityisesti käyttöön otettavan tullin määrä ja laji, kyseinen tuote, alkuperä- tai viejämaa, toimittajan nimi, jos mahdollista, sekä ne syyt, joihin asetukset perustuvat". Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tältä osin, että vaikka sekä tämän säännöksen rakenteesta että sen tavoitteesta tosin ilmenee, että velvollisuus yksilöidä polkumyynnin vastaisissa asetuksissa toimittajan nimi edellyttää periaatteessa velvollisuutta vahvistaa jokaisen toimittajan osalta erityinen polkumyyntitulli, on kuitenkin paikallaan korostaa, että tässä säännöksessä täsmennetään, että nimi on yksilöitävä vain "jos mahdollista". Lainsäätäjä on siis nimenomaisesti rajannut velvollisuuden yksilöidä toimittajan nimi ja tätä kautta velvollisuuden määrätä erityinen polkumyyntitulli jokaiselle toimittajalle vain tapauksiin, joissa tällainen tarkkuus on mahdollista.

94 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että noudattaessaan riidanalaista käytäntöä toimielimet eivät ole tulkinneet virheellisesti mainintaa "jos mahdollista". On itse asiassa pakko todeta, ettei jokaisen toimittajan nimeä ole mahdollista yksilöidä, jos polkumyyntitullien kiertämisvaaran välttämiseksi on tarpeen ottaa käyttöön koko maata koskeva yhtenäinen polkumyyntitulli. Tilanne on tällainen valtiojohtoisen kaupankäynnin maiden osalta silloin, kun yhteisön toimielimet

eivät asianosaisten viejien asemaa tutkittuaan ole vakuuttuneita siitä, että nämä viejät toimivat valtiosta riippumattomasti.

95 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei riidanalainen käytäntö ole ristiriidassa sen enempää polkumyynnin vastaisen perusasetuksen tavoitteen kuin sen hengenkään kanssa. Polkumyynnin vastaisen perusasetuksen tavoitteena on näet muun muassa suojata yhteisöä polkumyynnillä tapahtuvalta tuonnilta. Mitä tulee asetuksen henkeen, useista säännöksistä ilmenee, että normaaliarvo ja vientihinnat on tavallisesti vahvistettava yksilöllisesti viejäkohtaisesti. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että yhteisön toimielinten velvollisuutena olisi tehdä näin jokaisessa tapauksessa tai että niiden velvollisuutena olisi ottaa käyttöön kutakin viejää koskeva yksilöllinen polkumyyntitulli. Asetuksen henki jättää yhteisön toimielimille laajan harkintavallan sen päättämisessä, koska asianosaisten viejien yksilöllinen kohtelu on asianmukaisin ratkaisu. Tämä ilmenee muun muassa 2 artiklan 14 kohdan b alakohdasta ja 13 artiklan 2 kohdasta, joiden perusteella yhteisön toimielimet voivat vahvistaa polkumyyntimarginaalien painotetun keskiarvon ja siis yhtenäisen polkumyyntitullin koko maalle samoin kuin ottaa käyttöön tätä maata koskevan yhtenäisen polkumyyntitullin.

96 Edellä esitetystä seuraa, ettei käytäntö, jonka seurauksena koko maata koskeva yhtenäinen polkumyyntitulli otetaan käyttöön, ole vastoin polkumyynnin vastaisen perusasetuksen sanamuotoa, tavoitetta tai henkeä, jos tämä käytäntö on yhteisölle tarpeen polkumyynniltä ja suojatoimenpiteiden kiertämisvaaralta suojautumiseksi.

97 Näin ollen on paikallaan tarkastella, olisiko yhteisön toimielinten pitänyt tässä tapauksessa kohdella kantajaa yksilöllisesti.

98 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että sen kysymyksen ratkaiseminen, toimiiko valtiojohtoisen kaupankäynnin maassa toimiva viejä riittävän riippumattomasti suhteessa valtioon, jotta sitä kohdeltaisiin yksilöllisesti, edellyttää sellaisten monitahoisten tosiseikkojen arviointia, jotka ovat samalla sekä

taloudellisia, poliittisia että oikeudellisia. Tältä osin on muistettava, että oikeuskäytännöstä ilmenee, että toimielimillä on laaja harkintavalta monitahoisissa taloudellisissa kysymyksissä (ks. asia T-164/94, Ferchimex v. neuvosto, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2681, 13 kohta) ja että tämän harkintavallan tuomioistuimessa tapahtuvan valvonnan on rajoituttava menettelysääntöjen noudattamisen ja riidanalaisen päätöksen tekemisen perusteena olevien seikkojen aineellisen paikkansapitävyyden varmistamiseen ja sen varmistamiseen, ettei näiden tosiseikkojen arvioinnissa ole tapahtunut selvää arviointivirhettä tai ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. asia 255/84, Nachi Fujikoshi v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1861, 21 kohta ja asia C-156/87, Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990, s. I-781, 63 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että sama koskee myös niitä kyseisen maan oikeudellista ja poliittista tilannetta koskevia seikkoja, joita yhteisön toimielinten on arvioitava määritelläkseen, toimiiko viejä riittävän riippumattomasti valtiojohtoisen kaupankäynnin maan viranomaisista, jotta sitä voitaisiin kohdella yksilöllisesti.

99 Kirjeestä, joka on päivätty 5.5.1993, ilmenee, että Baoan Company on osuustoiminnallinen yhtiö, joka on erillinen oikeushenkilö ja jonka muodostavat Tiegang Villagen maa-alueiden omistajien yhteenliittymän Tiegang Villagers' Committeen jäsenet. Tämän komitean tavoitteena on edistää kylän kehitystä ulkomaisilla sijoituksilla. Baoan Company sai Baoan County Industrial and Commerce Executive Management Councililta, joka on hallituksen yksikkö, lisenssin, jonka perusteella Baoan Company voi harjoittaa taloudellista toimintaa.

100 Tämän saman kirjeen mukaan Baoan County Foreign Trade Companyn, joka on erillinen oikeushenkilö, tehtävänä on muun muassa valvoa sitä, kuinka ulkomaiset sijoittajat tuovat maahan raaka-aineita ja vievät myöhemmin sellaisia lopputuotteita, joihin nämä raaka-aineet sisältyvät. Baoan County Foreign Trade Company valvoo sellaisten yhteisön sisäiseen jalostusmenettelyyn verrattavien tuontimenettelyjen toteutumista, joita sovelletaan tehtaaseen, jossa kantajan tuotteiden valmistus tapahtuu. Hallituksen puolesta toimiva Baoan County Foreign Economic Committee, joka vastaa Baoan maakuntaan tehtävien ulkomaisten sijoitusten hyväksymisestä ja johonka Baoan County Foreign Trade Company kuuluu, on ennalta hyväksynyt nämä menettelyt.

101 Lisäksi asiakirjoista ilmenee, että kantajan tuotteiden tuotantoa Kiinassa Five Brothers Stationery Manufacturerin tehtaassa säädellään 20.1.1988 tehdyllä sopimuksella ja kahdella lisäsopimuksella, jotka on tehty kantajan ja Baoan Companyn välillä 2.1.1991 ja 18.1.1992. Nämä kolme sopimusta on liitetty kanteeseen; siihen on samoin liitetty neljäs, 28.1.1988 tehty sopimus, joka sanamuotonsa mukaan on tehty yhtäältä kantajan sekä toisaalta Shenzhen Baoan Foreign Companyn ja tämän kumppanina olleen Baoan County Xinan Town Tiegang Village Five Brothers Stationery Manufacturerin kesken.

102 Ensimmäisellä eli 20.1.1988 tehdyllä sopimuksella Baoan Company sitoutui rakentamaan kantajan toimittamien suunnitelmien mukaisen tehtaan, joka sitten vuokrattaisiin ("liisaussopimuksella") kantajalle. Kantaja sitoutui toimittamaan koneet samoin kuin raaka-aineen ja muut tuotannon edellyttämät tarvikkeet sekä maksamaan vuokran, palkat, vesi- ja sähkömaksut samoin kuin verot. Kyseisen sopimuksen VII osassa olevassa 1 artiklassa sovittiin, että Baoan Company nimittää tuotantolaitoksen johtajan ja tehtaan johdosta, hallinnosta ja kirjanpidosta vastaavan henkilöstön, jota tarvitaan johtamaan laitosta yhdessä kantajan nimittämän henkilöstön kanssa. Baoan Company sitoutui avustamaan kantajaa tuonti- ja vientitoiminnassa. Baoan Companyn nimittämän, tehtaan johdosta ja hallinnosta vastaavan henkilöstön, "management personnelin", pitää ennen palvelukseen ottamista läpäistä kantajan palvelukseenottotesti. Kantajan tarvitsemien työntekijöiden on VIII osassa olevan 4 artiklan mukaan puolestaan läpäistävä molempien osapuolten palvelukseenottotesti.

103 Nämä kaksi lisäsopimusta koskevat pääasiallisesti tehtaan rakentamisen rahoitusta, vuokraa ja itse tehdasrakennusta.

104 28.1.1988 tehdystä sopimuksesta on todettava, että se näyttää olevan tehty muun yrityksen kuin Baoan Companyn kanssa ja että sen sisältö vaikuttaa erilaiselta kuin 20.1.1988 tehdyn sopimuksen sisältö. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa tältä osin, että kantajan väite, jonka mukaan kantaja nimittää tehtaan

johtajan, kirjanpidosta ja rahoituksesta vastaavat asiantuntijat, hallinnollisen henkilöstön ja varastonhoitajat, jotka vastaavat tehtaan hallinnosta ja taloudellisesta valvonnasta, perustuu 28.1.1988 tehdyn sopimuksen I osaan. Tämän tuomion 102 perustelukohdasta ilmenee, että tämä väite on ristiriidassa 20.1.1988 tehdyn sopimuksen VII osassa olevan 1 artiklan kanssa. On myöskin syytä huomauttaa, että istunnossa kantaja ei ole voinut vastata ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymykseen siitä, mikä merkitys 28.1.1988 tehdyllä sopimuksella on suhteessa 20.1.1988 tehtyyn sopimukseen. Lisäksi on syytä myös huomata, että yhteisön toimielinten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen antamista vastauksista, joita kantaja ei ole riitauttanut, ilmenee, ettei komissio näytä saaneen jäljennöstä 28.1.1988 tehdystä sopimuksesta hallinnollisen menettelyn aikana.

105 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa vielä, että kuten komissio totesi väliaikaisessa asetuksessa, 5.5.1993 päivätyssä kirjeessä viitataan myös Baoan County Foreign Economic Committeen ja Tiegang Villager's Committeen väliseen sopimukseen, jossa määriteltäneen ne ehdot ja edellytykset, joiden mukaisesti ulkomaisia sijoituksia voidaan houkutella alueelle. Tämä asiakirja ei kantajan mukaan ole julkinen asiakirja ja tämän vuoksi sitä ei ole toimitettu komissiolle.

106 On todettava, että edellä esitetyn tarkastelun perusteella kantajan ja Kiinan valtion välisiä suhteita on pidettävä melko epämääräisinä ja sekavina, vaikkei oteta huomioon 28.1.1988 tehdyn sopimuksen lisäämää epäselvyyttä. Tarkastelusta ei ilmene, kuten komissiokin totesi väliaikaisessa asetuksessa (ks. 18. perustelukappale), että kantaja olisi tosiasiallisesti riippumaton Kiinan viranomaisista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tältä osin, ettei kantajan ja Baoan Companyn välisistä sopimuksista tai 5.5.1993 päivätyssä kirjeessä olevasta kuvailusta voida vetää minkäänlaista johtopäätöstä Baoan County Industrial and Commerce Executive Management Councilin Baoan Companyn suhteen tosiasiallisesti käyttämästä määräysvallasta tai Baoan County Foreign Economic Committeen tai Baoan County Foreign Trade Companyn Five Brothers Stationery Manufacturerin suhteen käyttämästä määräysvallasta. Myös Tiegang Villagers' Committeen rooli jää yhtä

sekavaksi. On lisäksi korostettava, että 20.1.1988 tehdyssä sopimuksessa jätetään Baoan Companylle mahdollisuus, jota ei voida pitää vähäpätöisenä, vaikuttaa Five Brothers Stationery Manufacturerin tuotantoon.

107 Tätä johtopäätöstä tukee kaksi 5.5.1993 päivättyyn kirjeeseen sisältyvää seikkaa. Kyseisestä kirjeestä ilmenee ensinnäkin, että koska kantajan ja Baoan Companyn välisissä sopimuksissa ei ole välityslauseketta ja olettaen, ettei mitään myöhempää välityssopimusta ole tehty, sopimuspuolten on riitatapauksessa käännyttävä kiinalaisen kansantuomioistuimen (people's court) puoleen. Toiseksi kantajan edustaja korostaa kirjeessä, että komission on "bear in mind that environment in which the arrangements for Climax's production in China have been set up is rather different from those generally prevailing in western countries, and it may not always be possible to provide answers with the degree of legal precision to which you may be accustomed" (muistettava, että olosuhteet, joissa Climaxin Kiinassa tapahtuvaa tuotantoa koskevat sopimukset on tehty, poikkeavat melko paljon länsimaissa vallitsevista olosuhteista ja voi olla, ettei aina ole mahdollista antaa vastauksia, jotka olisivat oikeudellisesti niin täsmällisiä kuin mihin te lienette tottuneet).

108 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että niiden syiden vuoksi, jotka komissio on väliaikaisen asetuksen perustelukappaleen 15 ja 16 kohdassa ilmoittanut (ks. edellä 18 ja 19 kohta), Kiinan nykytilanteen vuoksi on entistä vaikeampaa, jollei mahdotontakin, perustaa sellaista kiinalaista tai ulkomaista yritystä, joka valmistaa tuotteita Kiinassa ja joka on täysin valtiosta riippumaton. Kuten neuvosto selittää (ks. edellä 83 ja 84 kohta), Kiinan kansantasavallan tilannetta ei ainakaan ulkomaankaupan organisoinnin osalta voida verrata markkinatalousmaan tilanteeseen.

109 Edellä esitetystä seuraa, ettei kantaja ole onnistunut näyttämään olevansa tosiasiallisesti riippumaton Kiinan viranomaisista. Tästä seuraa, etteivät yhteisön toimielimet ole tehneet tosiseikkojen selvää arviointivirhettä.

— Kantajan esittämät muut väitteet ja niiden perustelut

110 Ensinnäkin luottamuksensuojan periaatteen väitetystä loukkaamisesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että oikeuskäytännön mukaan jokainen taloudellinen toimija, jolle on toimielimen toiminnan vuoksi syntynyt perusteltuja odotuksia, voi vedota tähän periaatteeseen. Taloudelliset toimijat eivät kuitenkaan voi perustellusti luottaa sellaisen olemassa olevan tilanteen säilyttämiseen, jota voidaan muuttaa yhteisön toimielinten harkintavallan rajoissa (ks. mm. yhdistetyt asiat T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 ja T-477/93, Thomas O'Dwyer ym. v. neuvosto, tuomio 13.7.1995, Kok. 1995, s. II-2071, 48 kohta). Näin on erityisesti sellaisella alalla kuten polkumyynnillä tapahtuvalta tuonnilta suojautumisen alalla, jossa toimielinten on arvioitava muun muassa monitahoisia taloudellisia tilanteita ja jossa niiden pakostakin on sopeutettava käytäntönsä eri markkinoilla vallitseviin tilanteisiin sitä mukaa kuin ne hankkivat kokemusta.

111 Tämän tuomion 98 kohdasta ilmenee, että valtiojohtoisen kaupankäynnin maiden osalta toimielimillä on laaja harkintavaltaa kyseisen maan tosiseikkojen samoin kuin taloudellisten, oikeudellisten ja poliittistenkin seikkojen suhteen; näitä seikkoja on arvioitava sen määrittämiseksi, toimiiko viejä riittävän riippumattomasti suhteessa valtioon, jotta sitä voidaan kohdella yksilöllisesti.

112 Tästä seuraa, että kantajalla ei voi olla perusteltua luottamusta sen suhteen, etteivät yhteisön toimielimet muuta yksilöllistä kohtelua koskevaa käytäntöänsä, jos kokemus osoittaa, että tällainen muutos on tarpeen tyydyttävän ratkaisun löytämiseksi valtiojohtoisen kaupankäynnin maissa toimivien viejien syyksi luettavien polkumyyntimenettelyjen aiheuttamiin ongelmiin.

113 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tältä osin, että väliaikaisesta asetuksesta ilmenee, että komissio on menettelyn kuluessa tullut siihen johtopäätökseen, että asiassa on meneteltävä mahdollisimman varovaisesti ja että koska se ei ole

vakuuttunut siitä, ettei tullin asiaankuulumattomien tasojen määräämiseen ja polkumyynnin vastaisen menettelyn kiertämiseen liittyviä vaikeuksia esiintyisi, pääsääntöön, jonka mukaan valtiojohtoisen kaupankäynnin maille vahvistetaan yhtenäinen polkumyyntitulli, ei pidä tehdä poikkeuksia (ks. väliaikaisen asetuksen 12.—17. perustelukappaleet).

114 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi, että tällainen käytännön muutos on vieläkin vähemmän arvosteltavissa, koska komissio on huolellisesti esittänyt syyt, joiden perusteella se on päätynyt muuttamaan käytäntöään (ks. väliaikaisen asetuksen 13.—17. perustelukappaleet, jotka neuvosto on vahvistanut riidanalaisen asetuksen 9. perustelukappaleessa).

115 Komission 1.12.1992 päivätyn muistion osalta riittää, kun todetaan, että asiakirjasta ilmenee kyseessä olevan sisäisen muistion eli siis komission oman työasiakirjan, jonka perusteella kantajalle ei voi syntyä perusteltuja odotuksia.

116 Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa puolustautumisoikeuksien väitetyn rikkomisen osalta, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näitä oikeuksia on kunnioitettu silloin, kun asianosaisella yrityksellä on ollut mahdollisuus hallinnollisessa menettelyssä esittää näkemyksensä väitettyjen seikkojen ja olosuhteiden tosiasiallisuudesta ja paikkansapitävyydestä (ks. asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, 108 kohta).

117 Tältä osin riittää, kun todetaan asiakirjoista ilmenevän, että kantaja on esittänyt huomautuksensa hallinnollisessa menettelyssä, että kantajan edustajat ovat tavanneet komission virkamiehet keskustellakseen asiasta ja että komissio on kuullut kantajaa. Lisäksi väliaikaisesta sekä riidanalaisesta asetuksesta ilmenee, että sekä

komissio että neuvosto ovat molemmat tarkastelleet kantajan esittämiä eri perusteluja ja vastanneet niihin sekä mahdollisuuksien mukaan jopa ottaneet ne huomioon.

118 Tässä yhteydessä on korostettava, että puolustautumisoikeuksien suojaaminen ei merkitse sitä, että yhteisön toimielinten olisi automaattisesti otettava huomioon kaikki kantajan esittämät perustelut.

119 Kolmanneksi ja lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, ettei kantaja ole mitenkään selittänyt, kuinka kyseinen käytäntö loukkaisi syrjintäkiellon periaatetta ja oikeusturvan periaatetta. Näin ollen lausunnon antaminen tämän kanneosan paikkansapitävyydestä raukeaa. Harkintavallan väitetystä väärinkäytöstä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että koska yhteisön toimielinten noudattama käytäntö ei ole polkumyynnin vastaisen perusasetuksen vastainen, kyseessä ei ole harkintavallan väärinkäyttö.

120 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen ja toinen kanneperuste on hylättävä perusteettomina.

Polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

121 Ensinnäkin kantaja korostaa, että ottaessaan kantajan tuotteiden osalta käyttöön vahvistettua polkumyyntimarginaalia korkeamman polkumyyntitullin neuvosto on rangaissut osapuolta, joka on tehnyt yhteistyötä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä toisten osapuolten laiminlyödessä yhteistyön ja näin ollen neuvosto on rikkonut polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 3 kohtaa, jossa säädetään, etteivät käyttöön otetut polkumyyntitullit voi olla vahvistettua polkumyyntimarginaalia suurempia.

122 Toiseksi kantaja esittää, että komission vientihintojen vahvistamisessa käyttämän laskutavan, jota kuvaillaan väliaikaisen asetuksen 23. perustelukappaleessa ja jonka neuvosto on vahvistanut riidanalaisen asetuksen 15.—21. perustelukappaleissa, seurauksena saatu tulos on virheellinen, kohtuuton ja tosiasioiden vastainen. Tältä osin kantaja korostaa ensinnäkin, että katsoessaan että yhteisöön menevästä viennistä 62 prosenttia kuuluu kantajalle ja 38 prosenttia muille viejille, yhteisön toimielimet ovat toimineet pelkän arvion perusteella. Tosiasiassa kantajan osuus viennistä on suurempi kuin 62 prosenttia, vaikka tämä prosenttiosuus on kantajan mukaan sinänsä jo riittävä, jotta kantajan toimintaa pidettäisiin edustavana. Tämän jälkeen kantaja väittää, että soveltaessaan kantajan osalta todettua korkeampaa polkumyyntimarginaalia jäljelle jäävään 38 prosenttiin komissio on ankarasti ja lainvastaisesti rangaissut kantajaa yhteistyöstä, koska polkumyyntimarginaaliksi katsottiin kantajan tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin eli 11,5 prosentin asemesta 18,6 prosenttia. Kantaja päätteli toisaalta, että yhteisön toimielimet ovat laskeneet polkumyyntimarginaaleja sellaisten liiketointen osalta, joita ei ehkä ole olemassakaan, ja toisaalta ne ovat katsoneet niiden osapuolten polkumyyntimarginaalit tosiasiallista suuremmiksi, jotka eivät tehneet yhteistyötä.

123 Neuvosto korostaa, että polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettua "käytettävissä olevien tietojen" menettelyä on oikeutetusti käytetty niiden osapuolten polkumyyntimarginaalin laskemiseksi, jotka eivät ole tehneet tutkimuksessa yhteistyötä.

124 Neuvosto väittää, että koska kantaja on aloittanut viennin Kiinan kansantasavallasta vasta vuoden 1990 lopussa eli sen jälkeen, kun myös jotkut muut tuottajat olivat siirtäneet tuotantolaitoksensa Kiinan kansantasavaltaan, kantajan toteuttamaa vientiä ei voitu pitää Kiinan vientiä edustavana, ja että jos toimielimet olisivat katsoneet kantajan viennin edustavaksi, tämä olisi korvannut sen, että kiinalaiset tuottajat tekivät vain vähän yhteistyötä tutkimuksessa. Näin ollen yhteisön toimielimet ovat neuvoston mukaan katsoneet, että sen sijaan, että toimittaisiin pelkästään kantajan esittämien tietojen perusteella, oli järkevämpää määritellä niiden tuottajien vientihinnat, jotka eivät olleet tehneet yhteistyötä, polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan perusteella määrittelemällä alhaisimmat hinnat, joilla kantaja myi kyseisen alaryhmän valokuvakansioita. Neuvosto selittää, että noudatettaessa polkumyynnin vastaisissa menettelyissä vallitsevaa käytäntöä, jota yhteisöjen tuomioistuin ei koskaan ole pitänyt lainvastaisena,

oletetaan, että ne viejät, jotka eivät ole tehneet yhteistyötä, myyvät tuotteitaan yhteistyötä tehneiden viejien alhaisimpia hintoja matalammalla hinnalla tai niitä vastaavalla hinnalla. Tämä käytäntö kannustaa neuvoston mukaan viejiä osallistumaan oman intressinsä vuoksi polkumyynnin vastaisiin menettelyihin. Näin vahvistettua polkumyyntimarginaalia on neuvoston mukaan sovellettu 38 prosenttiin viennistä eli vientiin, josta ei ollut käytettävissä tietoja.

125 Neuvosto täsmentää, että yhteisön toimielimet toimivat asiassa mahdollisuuksien mukaan täsmällisten lukujen perusteella ja että ne käyttivät arvioita vain silloin, kun niiden käytettävissä ei ollut tällaisia lukuja kyseisten viejien, yhtä lukuun ottamatta, laiminlyötyä yhteistyön. Neuvosto vakuuttaa, ettei kantajaa ole rangaistu siitä, että se osallistui tutkimukseen. Jos kantaja ei olisi tehnyt yhteistyötä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, polkumyyntimarginaali kaiken viennin osalta olisi vahvistettu käytettävissä olevien tietojen perusteella eli todennäköisesti valituksessa annettujen tietojen perusteella. Tämä olisi neuvoston mukaan varmastikin johtanut korkeamman polkumyyntitullin käyttöönottamiseen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

126 Ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdasta ilmenee, että polkumyyntitullien määrä ei saa olla suurempi kuin väliaikaisesti arvioitu tai lopullisesti vahvistettu polkumyyntimarginaali; sen on oltava pienempi, jos pienempi tulli riittää vahingon poistamiseen.

127 On vielä muistutettava, että väliaikaisesta asetuksesta (ks. 25. perustelukappale) ja riidanalaisesta asetuksesta (ks. 23. perustelukappale) ilmenee, että kantajan viennin polkumyyntimarginaaliksi laskettiin 11,5 prosenttia. Tämän jälkeen kaikelle Kiinan viennille asetettiin 18,6 prosentin suuruinen lopullinen polkumyyntimarginaali kantajan viennin osalta lasketun polkumyyntimarginaalin ja muiden viejien osalta lasketun polkumyyntimarginaalin painotetun keskiarvon perusteella (ks. edellä 48 kohta).

128 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että ensi näkemältä voisi vaikuttaa kohtuuttomalta asettaa kantajalle, joka oli ainoa tutkimuksessa yhteistyötä tehnyt viejä, sen oman viennin osalta vahvistettua marginaalia suurempi polkumyyntitulli. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen johtopäätöksistä, jotka koskevat kahta ensimmäistä, yhdistettyä kanneperustetta, ilmenee kuitenkin, että toisaalta yhteisön toimielinten riidanalainen käytäntö ei ole polkumyynnin vastaisen perusasetuksen sanamuodon, tavoitteen tai hengen vastainen ja että toisaalta kantaja ei täytä niitä edellytyksiä, jotka ovat tarpeen yksilöllisen kohtelun myöntämiseksi, ja että tämän takia yhteisön toimielimet eivät ole tehneet tosiseikkojen selvää arviointivirhettä. Tästä seuraa, että yhteisön toimielimet ovat perustellusti jättäneet ottamatta käyttöön 11,5 prosentin suuruisen polkumyyntitullin kantajan osalta ja suurempaa tullia niiden viejien osalta, jotka eivät tehneet yhteistyötä. Tällainen ratkaisu olisi näet merkinnyt kantajan yksilöllistä kohtelua.

129 Lisäksi 11,5 prosentin suuruisen polkumyyntitullin käyttöönottaminen kaikkien viejien osalta rohkaisisi niitä viejiä laiminlyömään yhteistyötä, jotka tietävät, että niiden vientihinnat ovat hyvin alhaiset ja että yhteisön toimielinten on tämän takia vahvistettava hyvin korkea polkumyyntimarginaali. Näin ollen näillä viejillä olisi perusteltu syy olla tekemättä yhteistyötä.

130 Lisäksi riidanalainen käytäntö perustuu sille olettamukselle, että valtiojohtoisen kaupankäynnin maassa viejät eivät yleensä ole valtion vaikutusvallasta riippumattomia ja että yksi riidanalaisen käytännön tavoitteista on polkumyyntitullien kiertämisen estäminen. Tästä seuraa, että myös tämän syyn takia toimielimet eivät olisi voineet ottaa käyttöön 11,5 prosentin suuruista polkumyyntitullia kaikkien viejien osalta. Tällainen ratkaisu olisi tarjonnut valtiojohtoisen kaupankäynnin maan viranomaisille mahdollisuuden siihen, että ne polkumyyntitutkimuksen käynnistyessä olisivat määränneet korkeimpia vientihintoja käyttävän viejän tekemään yhteistyötä yhteisön toimielinten kanssa ja kieltäneet muita viejiä tekemästä yhteistyötä. Näin viranomaiset olisivat voineet varmistaa sen, että kaikkiin polkumyyntiä harjoittaviin viejiin sovellettaisiin sellaista polkumyyntitullia, joka vastaa alhaisimman marginaalin omaavan viejän osalta vahvistettua polkumyyntimarginaalia.

131 Tämän lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, kuten neuvosto on perustellusti korostanut, että vaikka käyttöön otettu polkumyyntitulli on korkeampi kuin kantajan osalta vahvistettu polkumyyntimarginaali, kantajaa ei ole

rangaistu tutkimukseen osallistumisesta. Jos kantaja ei olisi tehnyt yhteistyötä, häneen voitaisiin soveltaa näet vieläkin korkeampaa polkumyyntitullia siltä osin kuin toimielimet olisivat olleet pakotettuja ainakin osittain toimimaan valituksessa olleiden tietojen perusteella polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti, mikä ei tavallisesti ole viejien edun mukaista.

132 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että tämän tuomion 95 kohdasta ja polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 2 artiklan 14 kohdan b alakohdasta ilmenee, että yhteisön toimielimet voivat vahvistaa koko maata koskevan polkumyyntimarginaalien painotetun keskiarvon ja siis yhtenäisen polkumyyntimarginaalin.

133 Edellä esitetystä seuraa, etteivät yhteisön toimielimet ole rikkoneet polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 3 kohtaa ottaessaan käyttöön kantajan osalta laskettua polkumyyntimarginaalia suuremman polkumyyntitullin, koska vahvistettu polkumyyntimarginaali on tulos kantajan osalta lasketun polkumyyntimarginaalin ja muiden viejien osalta lasketun polkumyyntimarginaalin painotetun keskiarvon laskemisesta.

134 Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että yhteisön toimielimet ovat polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti oikeutetusti toimineet Eurostatin tilastotietojen ja kantajan toimittamien tietojen perusteella; ainoat muut käytettävissä olevat tiedot olivat valitukseen sisältyvät tiedot.

135 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tämän jälkeen, että sekä niiden viejien käyttämän vientihinnan laskeminen, jotka eivät ole tehneet yhteistyötä tutkimuksessa, että käytettävissä olevien tietojen perusteella tehtävä yhtenäisen polkumyyntimarginaalin laskeminen edellyttävät monitahoisten taloudellisten tilanteiden arvioimista. Tuomioistuimen tekemän tällaisen arvioinnin on rajoituttava menettelysääntöjen noudattamisen ja riidanalaisen valinnan perusteena olevien seikkojen aineellisen paikkansapitävyyden selvittämiseen ja sen varmistamiseen, ettei kyseessä ole tosiseikkojen selvä arviointivirhe tai harkintavallan väärin käyttäminen (ks. em. asia Nachi Fujikoshi v. neuvosto, tuomion 21 kohta ja em. asia Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, tuomion 63 kohta).

136 Väliaikaisesta asetuksesta (ks. 23. perustelukappale) ja riidanalaisesta asetuksesta (ks. 17. perustelukappale) ilmenee tältä osin, että kantajan toimittamat tiedot eivät koskeneet kaikkea kyseisen tuotteen eli CN-koodiin 4820 50 00 kuuluvien, kirjan muotoon sidottujen valokuvakansioiden Kiinasta tapahtuvaa vientiä. Sen viennin määrän laskemiseksi, minkä oli katsottava kuuluvan niille viejille, jotka eivät toimittaneet tietoja, yhteisön toimielimet toimivat polkumyynnin vastaisen perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti CN-koodiin 4820 50 00 kuuluvina — johon kuuluivat kaikentyyppiset valokuvakansiot — tuotuja tuotteita koskevien Eurostatin tilastojen samoin kuin kantajan yhteisöön viemien kansioiden tarkan määrän perusteella. Toimielimet arvioivat, että 50 prosenttia tähän CN-koodiin kuuluvina viedyistä lopuista kansioista oli kirjan muotoon sidottuja valokuvakansioita. Yhteisön toimielimet perustivat tämän arvion siihen seikkaan, että vuoden 1989 jälkeen ainakin kolme hongkongilaista kansioiden valmistajaa oli siirtänyt tuotantonsa Kiinan kansantasavaltaan ja siihen seikkaan, että kantaja ilmeisestikin oli kyseisen tuotteen pääasiallinen viejä yhteisöön. Asiakirjoista ilmenee, että kantajan vienti vastasi 62:ta prosenttia kaikesta kyseisen tuotteen viennistä, ja muiden viejien vienti 38:a prosenttia.

137 Kantaja korostaa, että tämä laskelma on pelkästään arvio, että Eurostatin tilastoihin kuuluu myös tutkimuksen ulkopuolelle jääviä kansioita ja että kantajalle kuuluva 62 prosentin osuus, joka on tosiasiallista osuutta pienempi, kaikesta viennistä oli joka tapauksessa riittävä, jotta kantajaa pidettäisiin edustavana.

138 Tätä perustetta ei voida hyväksyä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa ensinnäkin, että kantaja vain asettaa kyseenalaiseksi yhteisön toimielinten tekemän laskelman esittämättä vähäisintäkään näyttöä, jonka perusteella tämä laskelma voitaisiin todeta virheelliseksi. Yhteisön toimielimet ovat joka tapauksessa toimineet käytettävissä olevien tietojen perusteella, ja voidakseen nimenomaan jättää huomiotta tutkimuksen ulkopuolelle jäävät muuntyyppiset kansiot ne ovat arvioineet, että vain 50 prosenttia lopuista viedyistä kansioista oli kirjan muotoon sidottuja valokuvakansioita. Kantajan toteuttaman viennin edustavuudesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että ottaen huomioon, että polkumyynnin vastaisen perusasetuksen tavoitteena on yhteisön suojaaminen polkumyynnillä tapahtuvalta tuonnilta, kantajalle kuuluvaksi katsottu 38 prosenttia viennistä on

hyvin merkittävä osa koko viennistä, mikä edellyttää vientihinnan ja polkumyyntimarginaalin erillistä laskemista. Kuten neuvosto on korostanut, jos kantajan toteuttamaa vientiä pidettäisiin koko Kiinan vientiä edustavana, merkitsisi se sitä, että muille kiinalaisille viejille hyvitettäisiin se, että ne ovat laiminlyöneet yhteistyön.

139 Niiden viejien käyttämien vientihintojen laskutavasta, jotka eivät ole tehneet yhteistyötä tutkimuksessa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että riidanalaisen asetuksen 19.—21. perustelukappaleista ilmenee, että yhteisön toimielimet ovat ottaneet huomioon kantajan myymien valokuvakansioiden alaryhmät ja että ne ovat toimineet niiden alhaisimpien hintojen perusteella, joilla kantaja myi jokaiseen sellaiseen alaryhmään kuuluvia kansioita, jonka sisällä tapahtunutta myyntiä voitiin pitää edustavana.

140 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tältä osin, ettei toimielimiä voida moittia siitä, että ne ovat toimineet kantajan alimpien hintojen perusteella, koska kaikki muut ratkaisut olisivat kannustaneet viejiä olemaan tekemättä yhteistyötä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa lisäksi, että laskutapa on selvästi esitelty riidanalaisessa asetuksessa. Mikään ei kuitenkaan osoita, että tämä laskutoimitus olisi virheellinen.

141 Tästä seuraa, etteivät yhteisön toimielimet ole tehneet mitään tosiseikkojen selvää arviointivirhettä laskiessaan niiden viejien, jotka eivät tehneet yhteistyötä, käyttämiä hintoja ja osuutta viennistä tai vahvistaessaan yhtenäisen polkumyyntimarginaalin.

142 Tästä seuraa, että kolmas kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

143 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on kokonaisuudessaan hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

144 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja koska neuvosto on vaatinut kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kantaja on velvoitettava korvaamaan sekä omat oikeudenkäyntikulunsa että neuvoston oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdassa säädetään, että toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan; komissio on siis velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.

3) Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Lenaerts García-Valdecasas Lindh

Azizi Cooke

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä syyskuuta 1996.

H. Jung K. Lenaerts

kirjaaja laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja